

at fende en blot og har Teoretifer berop, men lad os faa en god praktiff Mand berop; der kan undersøge dette Forhold og komme med Forslag i den Henseende. Fiffemaaden foregaar i Genhold til Kontrakten ikke paa sædvanlig Maade, som jeg for bemærkede, og paa tillig Maade ved Strabning, men ved Dykkere og med et Redskab, som kaldes Brilen. Jeg skal først omtale Dykkeren. Han har to flemme Modstandere, som gøre, at han ikke kan arbejde, som han bør. Den ene er Blæsten — vi, der bo ved Limfjordens Ryst, vide, at der er næsten altid Blæst — men det er ikke altid Blæstdage, hvor de ikke kunne gaa ned og dykke; men paa Grund af Blæsten, er Bunden saa opmudret en Dag eller to derefter, at det er umuligt for Dykkerne at gaa ned. Det har derfor ogsaa vist sig, at af 240 Dage, paa hvilke de havde Lov til at fiske, have de i Fjor kun brugt 74, fordi dette Dykkerredskab ikke kan bruges, saa snart det er uroligt Vejr, idet Bunden er saa opmudret, at Dykkerne ikke kunne se. Den næste Modstand, som Dykkerne have, er Mudderet. Der er mange Banker, der er frie, idet de ere bedækkede med Sand, Grus og Sten, og det er særlig dem, der nu blive beffistede, men man har en Del andre gode Østersbanker, der ere dækkede af Mudder. Saa snart Dykkeren kommer ned paa en saadan Banke, staar Mudderet ud til alle Sider og gør Vandet saa plumret, at han ikke kan se, og det falder især paa de Banker, som ligge paa dybt Vand, og særlig paa Bankerne i Nissumfjord, der er nogle af de rigeste og bedste Østersbanker, vi have. Her mener jeg, at den ærede Minister muligvis kan faa Brug for Straberen, som jeg senere skal komme til. Det andet Redskab er den saakaldte Brile, og den bruges altsaa fra Vaad, idet man stikker den ned og ved Hjælp af den tager Østers op. Den er ikke nær saa god som Dykkeren, der kan stelne mellem gode og daarlige Østers, den tager alt op, hvad den møder paa sin Vej, men da den kun er lille, er den ikke nær saa ødelæggende som Straberen, men den kan ikke bruges paa dybere Vand end 3—3½ Favn, og ikke paa de Banker, der ligge i de dybere Dele af Fjorden. Nu er der imidlertid kommet et aber ved hele den Historie, som jeg vil omtale. Selskabet har Afkord med en Mængde Fiskere, de dygtigste og paalideligste omkring i Limfjordssegnene, hvor der er Østersbanker, om ved Hjælp af Brilen at optage Østers for Betaling pr. Stk., men de maa ikke komme i Land med disse Østers mere end paa et Sted, nemlig ved Kontrollen i Nykøbning. Nu maa man jo kunne forstaa, at

naar de fiske i Næssund, i Nissumfjord eller Nissumbredning eller ved Løgstør, hvorfra der er mange Mile til Kontrolstedet, kan det ikke betale sig at tage derhen med 3, 4, 5 eller selv med 100 Østers. De første to Aar gif det til paa den Maade, at man lod dem beholde disse Østers, de bragte dem ikke i Land, men lod dem blive i Dammene i deres Vaade, og det gif meget godt i et Par Aar, men saa stete der en Ting i Sommer, der har forstyrret hele dette Forhold. En af disse Fiskeres Medhjælpere har under Hovedfiskerens Fraværelse og uden Forpagternes Vidende tilladt sig, da han laa med en Del Østers og ikke kunde sejle til Nykøbning og heller ikke kunde træffe det Kartoij, som Selskabet en eller to Gange om Ugen sender rundt i Fjorden for at optage disse Østers, at fende en Kasse Østers med Jærnbanken fra Struer til Nykøbning. Forpagteren gif øjeblikkelig til Kontrollen med Kassen, og det viste sig ved Efterhyn, at der var ikke noget i Vejen med den, men en Berefning fra den almindelige Fiskerkontrollør i Limfjorden gif ud paa, at denne Fisker havde et Par Snefe døde Østers i sin Vaad. Det gjorde, at Regeringen tog saa kraftige Forholdsregler lige over for Forpagterne — det er dem, der hære Ansbaaret — at den om ikke truede dem paa Livet, saa dog truede dem bethdelig paa Formuen, men dog, saa vidt jeg ved, lod dem slippe med en lille Mulkt paa et Tusind Kroner. Vedkommende Forpagtere kunne aldrig være tiende med dette, de ræsonnerede som saa: Det er alt for risikabelt for os, en enkelt Fisker kan jo gaa i Land med en enlig Østers der og der, og saa skulle vi risikere en saadan Sum, især naar Trufelsen bliver sat i Værk. Man sendte derfor Bud til alle Fiskerne: I ere færdige, Brilen bruges ikke mere, og de indlade sig ikke paa at bruge den mere, undtagen maaste en lille Smule fra deres egne Dykkerbaade, og dermed er Brilen færdig. — Jeg kommer saa til Forholdene ved Nissumfjord. Her ligge, som sagt, nogle muddrede dybtliggende Banker, som have mange udmærkede Østers, store og velmagende. At det vilde være i Forpagternes Interesse snarest muligt at faa fat paa disse er en Selvfølge, og i denne Sommer have de derfor været oppe og prøvet at gaa ned i Dykken. Brilen kan ikke bruges her af den Grund, at der er for dybt Vand, Fiskeriet udførtes derfor ved Dykkere, men det viste sig, at da de havde været der i flere Dage, og prøvet paa at optage Østers, kunde de ganske vist optage nogle ganske udmærkede Østers, men hver Østers kom Forpagterne paa ca. 10 Kr. Stk., saa store Omkostninger